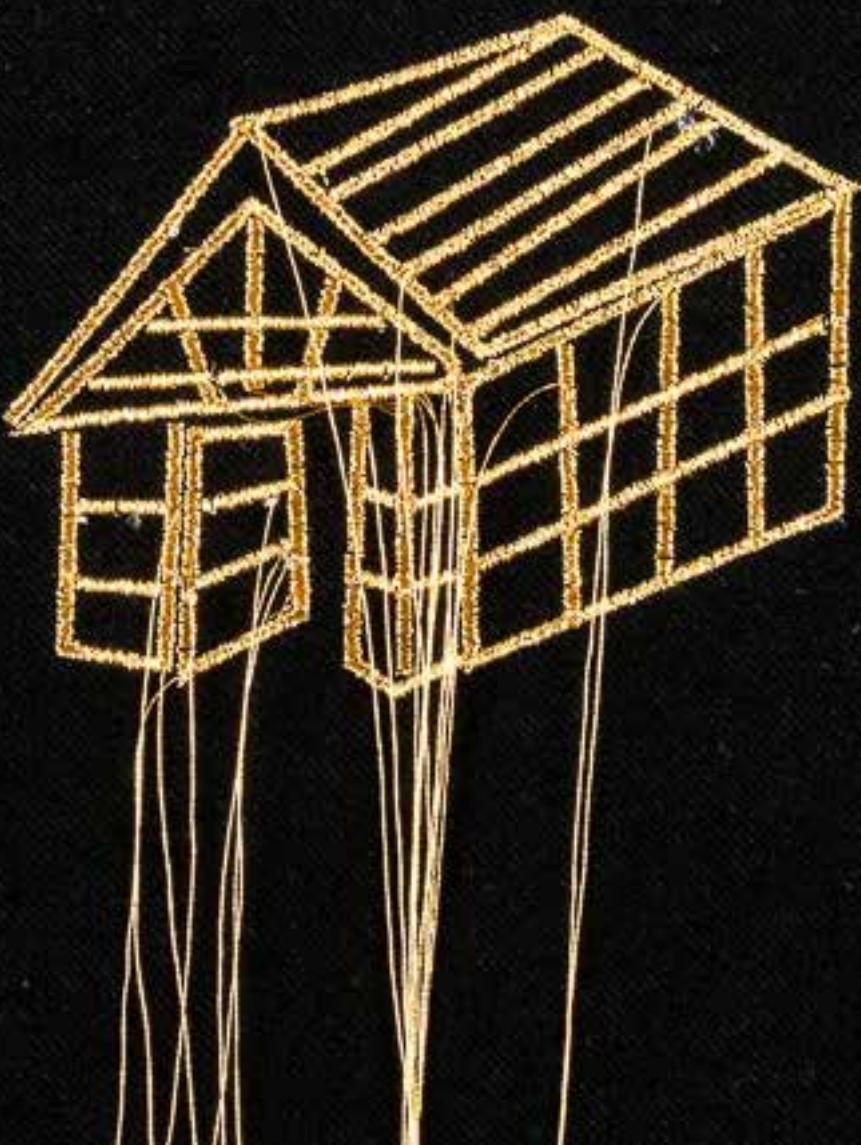

גוזרת החלומות
יעל סרلين

галריה
בארי

גוזרת החלומות
יעל סרلين

**גוזרת החלומות
יעל סרلين**

זוכת פרס גליה בארי # יריד צבע טרי 2021

גלליה בארי, אצטדיון 2022

אוצרות: סופי ברzon מקאי, ד"ר זיהה ילין

תערוכה:

הדפסה ומסגרות: רע The Print House
dimonim baadilot haMerca laamנות יהודית
אוניברסיטת העברית בירושלים

VIDIAO "חלומות":

בימוי ותסריט: יעל סרلين

שחקניות: אווה אבידר, מירב מעח, שרה עמליה סרلين

ע. הפקה: יהודית אובדל מגיסטו

צילום ועריכה: נתע מוחס

צלום רחפן: אביב קגן

מוחיקה: יצחקאל רז

הקלטת סאונד: יIRON סאפר

טקסט: דוד אלבחרי "חלומות", תרגום לעברית: חוה פנחס כהן

קול טקסט: יעל סרلين (עברית), מיה קווק (אנגלית)

הוצאת הקטלוג התאפשרהודות לתמיכה גליה בארי

גוזרת החלומות | יעל סרلين

על תפריט נסתרים

מאת סופי ברזון מקאי וד"ר זיווה לין

ביצירת הוואדי או "חלומות" סרلين יוצרת הקבלה בין זיכרון לחלום. הטקסט הנפלא של דוד אלבחרי מהודה בקהל בחיל, ומדבר על הcano הדק המפרד בין העולם האמתי לעולם החלומות.

"יש אנשים החלומים חלומות ארוכים ועמוקים ונודדים כה רחוק עד שאינם מסוגלים לחזור בזמן. הם כורעים ליד הcano המפרד, שמצדו האחיד הוא נראה כמו קיר ענק. הם מחקים לדוד עד שתפתח הדלת לעולם האמתי ויוציא מעבר אל הצד השני... אמנים הם היחידים שכוכבים לחוץ את הcano המפרד בין המציאות לאלה של חלומות, לבקר את השינים בשנות ולאחר מכן לספר לאלה הערים במילאים או בתמונות, צליינים או קולות, על מה שלמדו בעולם שמאחוריו העבעפים הסגורים..."

ויעל אכן חוזרת ממעמקי המחקרים שלה ומספרת לנו, פותחת את עינינו. בוידיאו נשמע רחש המספרים הגוזרת, הקצב שלahn. חייתון, הוצאה, גירה וצירוף ומעבר למרחב אחר.

עובדת הקולאז' הגדולה המכסה את קיר הגלריה מאזכרת את קיר המזרחה, קיר של געוגע למקום רחוק ומקודש מהעיר, זיכרנו קולקטיבי של פרידה וכמייהה. הקיר הופך למפטן לעולם אחר, ממד מריד/מחבר בין עולמות, רגע טף קפוא, כל קיבול של אובייקטים של זהות, מושגים רגע לפני התלכדותם, או רגע אחרי התפרקותם. מוחזקים בעדינות ובמתח בידיה של האמנית. שלמותו של דבר היא סופיותו, והסופיות היא הממות. זהו קו פרשת מים של קיום וחוסר קיום, של חלום ורגע ההתעוררויות ממנו. רגע שיכול להפוך לכל דבר. הוא מחזיק בתוכו את כל האפשרויות כלן - לבייש ופשית צורה, עלייה לגדרה או התפרקות, חיים או קיומם בתוך עולמות החלום.

יעל סרلين כמו נודדת בעולם, נודדת בין העולמות, מאבדת את תחושת הזמן והמרחב, את הגבול בין כאן ועכשו לשם ואיז, בין החלום למציאות, בין האיש ליולקטי. היא פועלת בעולמה, אוסףת, מתעדת, מצלמת, משכפת, גוזרת, לחברת וטופרת ואך רוקמת בחוטי זהב את דמייהה. פעהה עצמונית וחסרת מנוח של אישון, גירה והדבקה יצירת דמיוי חדש. עולם חדש. בין הערות לחלום.

תعروقتה של יעל סרلين "גוזרת החלומות", מרובת שכבות המונחות זו על גבי זו, ומאפשרות הצאה לתוך עלמה וועלמות אחרים. שכבות שהן זיכרנו אישי וגם קולקטיבי וכבר קשה להפריד ביניהן. היא פועלת בתוך יצירתה כחוקרת תרבויות נחודות, הופכת אבני כדי למצוא עקבות עבר, מבקרת בבתי קברים, נוברת בארכיאונים של קהילות יהודיות בארץות הבלשן ובאזור אירופה ומלקודות דימויים, ציונים ישנים, חפצים, דימויים סמליים וסיפורים. תליה באוויר שאלת הבית, הזהות והזיכרון שעסיקה בה בעבודותיה המקודמות.icut היא מרחיבה את המugal ומשותת בנבכי העבר, מה שנשאר ונזכר אי-שם.

זה סיפור שמסופר דרך הדברים שלא נמצאים בו, קווי מתאר של חיים וקהילות. שכבות נייר גזר נערכות, האובייקטים שנחנכו מהם מתירים עקבה פוערה. מה שהניח את העקבה כבר איןנו, נותרה רק רוח רפאים מוטבעת בחול. שכבות על גבי שכבות כמו תל. הן נערכות כמו עדשת זכוכית סדוקה, נולדות מתוך הרקע השחור. דבר נגיד שם והוסיף לשם בו זמן. חוט מושך מטה ומעלה, בתנועת ננדזה או אזזניים. דבר מושך ודבר נمشך, פנימה והחוצה, בין עבר של קהילה להזות אישית.

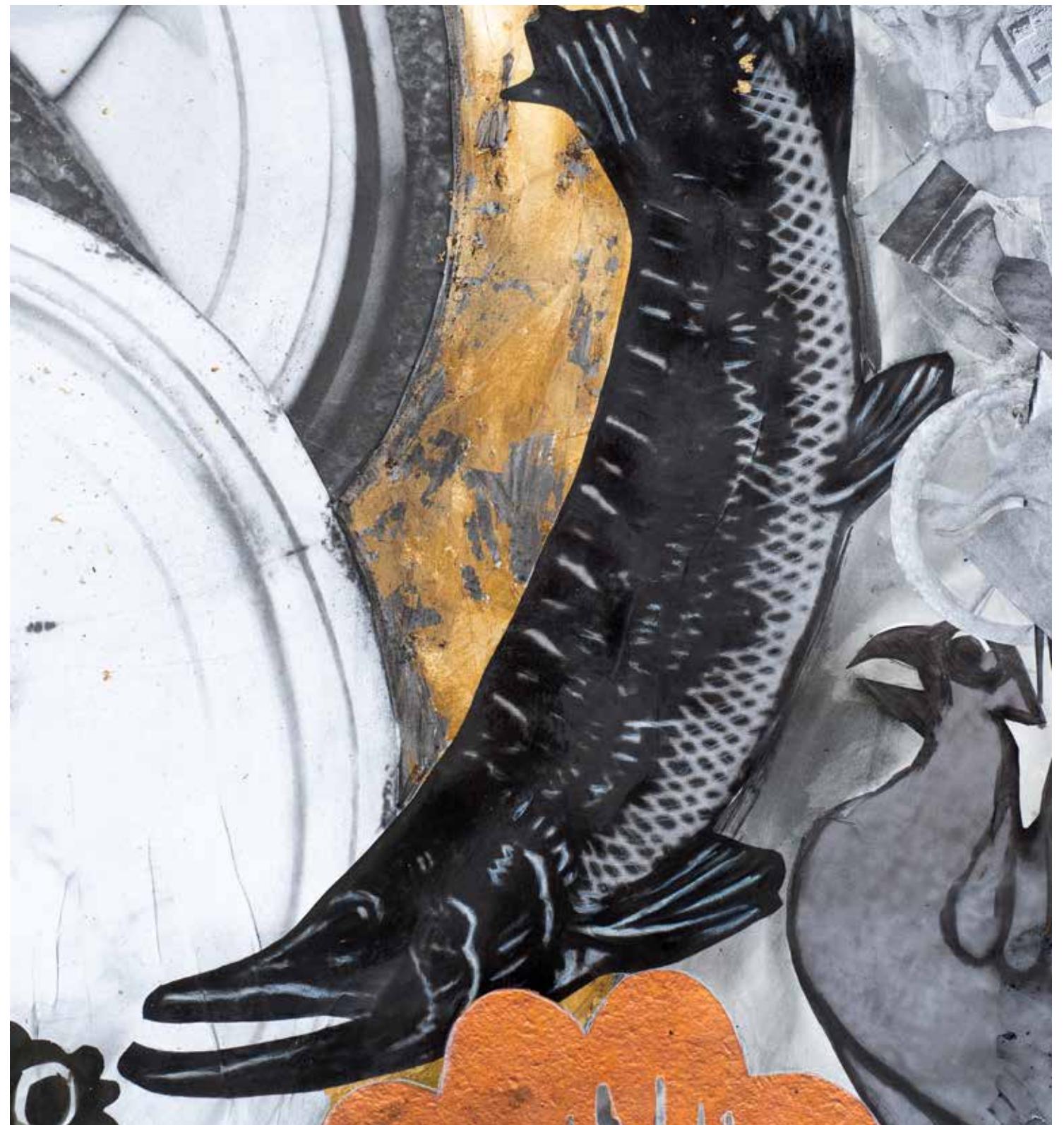
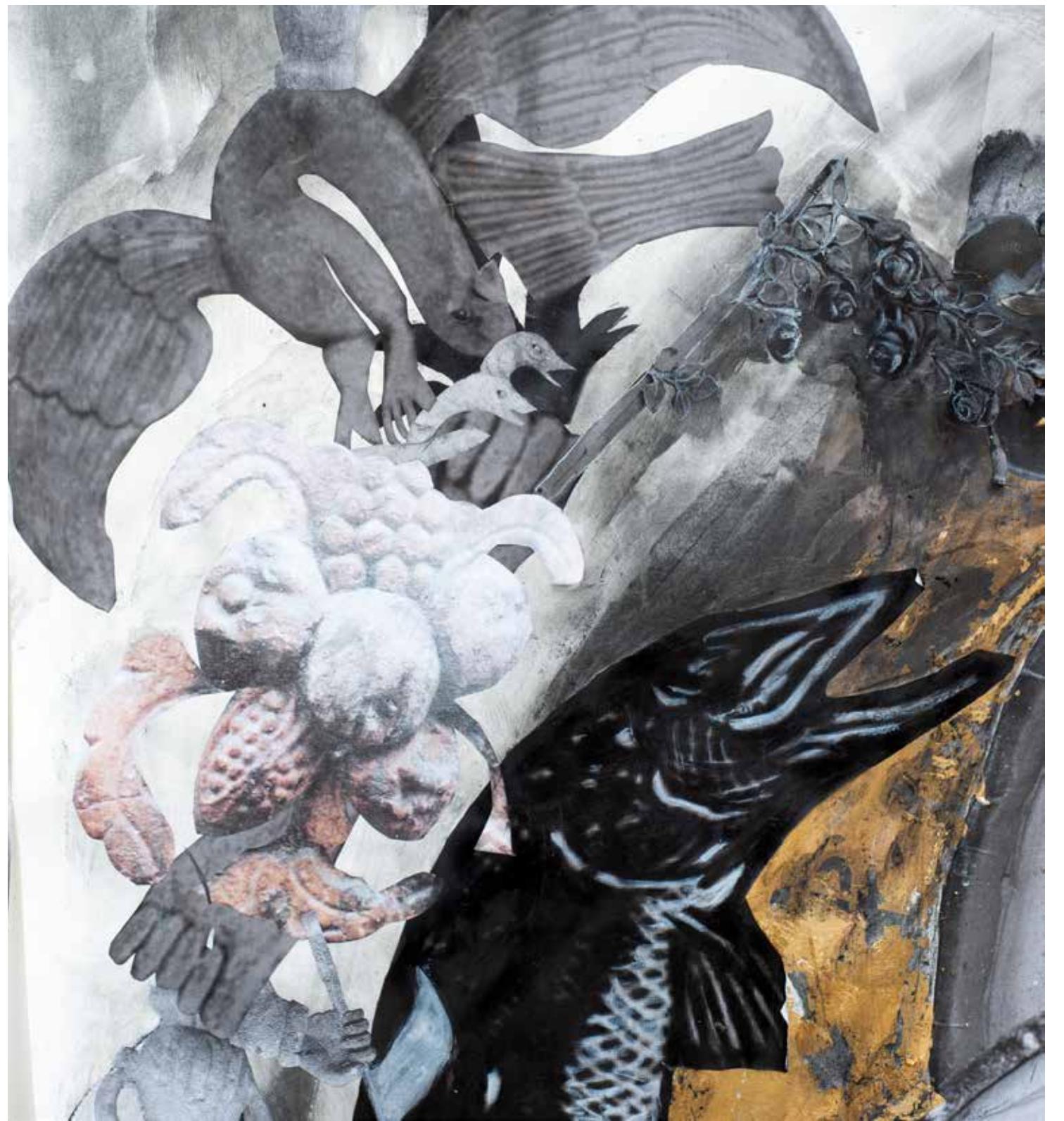
סרلين טווה בזחב על גבי "עצי-חיים" שמצאה זורקים טרם קבורותם בגנייה, מוסיפה להם סבר של חוטים ודרכים גם אורך ונשימה, קצתבת-חיים, עוד זמן בעולם זהה לפני המעבר לעולם הבא. גוש לא מאורגן נסכל, מתכנס, מתלפף, יורץ משפט המשיב את הסדר על כנו- כאוס בצד אחד, חוט זהב בצד השני וחוג ידים באמצעות רוקמות, גוזרות. מלوات את החומר בשינוי מצב הצבירה שלו.

חווי זהב משתלשלים מתוך עבדות רקמה עדינות. הסמלי נלקחו מקרים יהודים. חיים שלמים מתנקזים דרך מערבולת קטנה, במורוד הזמן, אל תוך צורה אחת. שרירות פרועות של חוט מחברות בין הסמלי לבניינו, יד זעירה מושעת, קצה חוט מוביל אל תוך הציפור, הסולם, הבית. אם נמשיך הכל יימשך יחד אותו או שנימשך אנחנו אל תוכו. החוטים מעלים על הדעת את חוט החיים, המספרים שקובצבות אותו והקשר העדין בדמות פעהה אחת בלבד, העומדת בין חיים ומות, מציאות וחלום, עולמות קונקרטיים וזיכרן מתמזג אל תוך העבר או אל תוך עצמנו. אנחנו נשאות את העולם בתוכנו והוא נשא אותנו בתוכו.

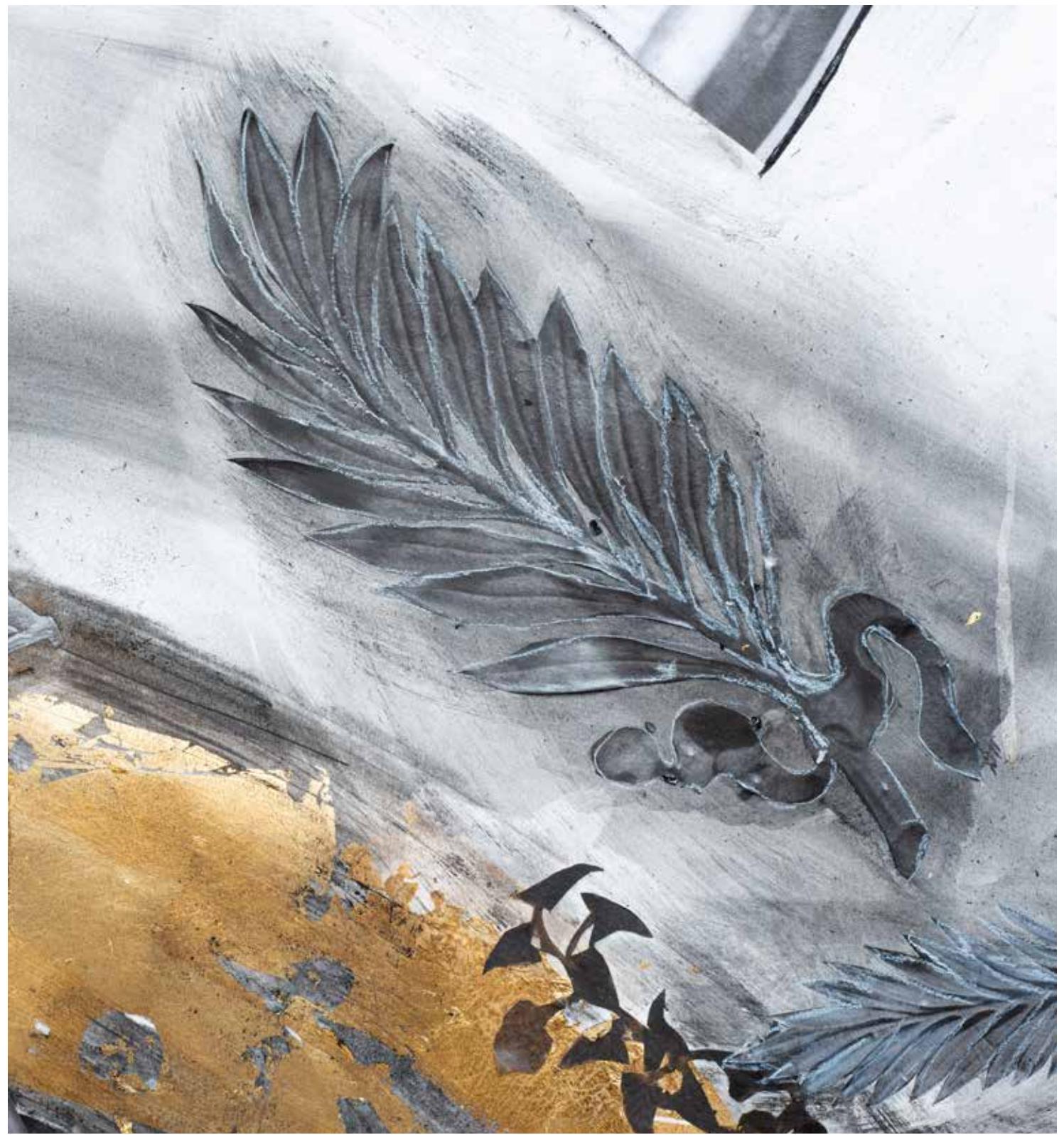

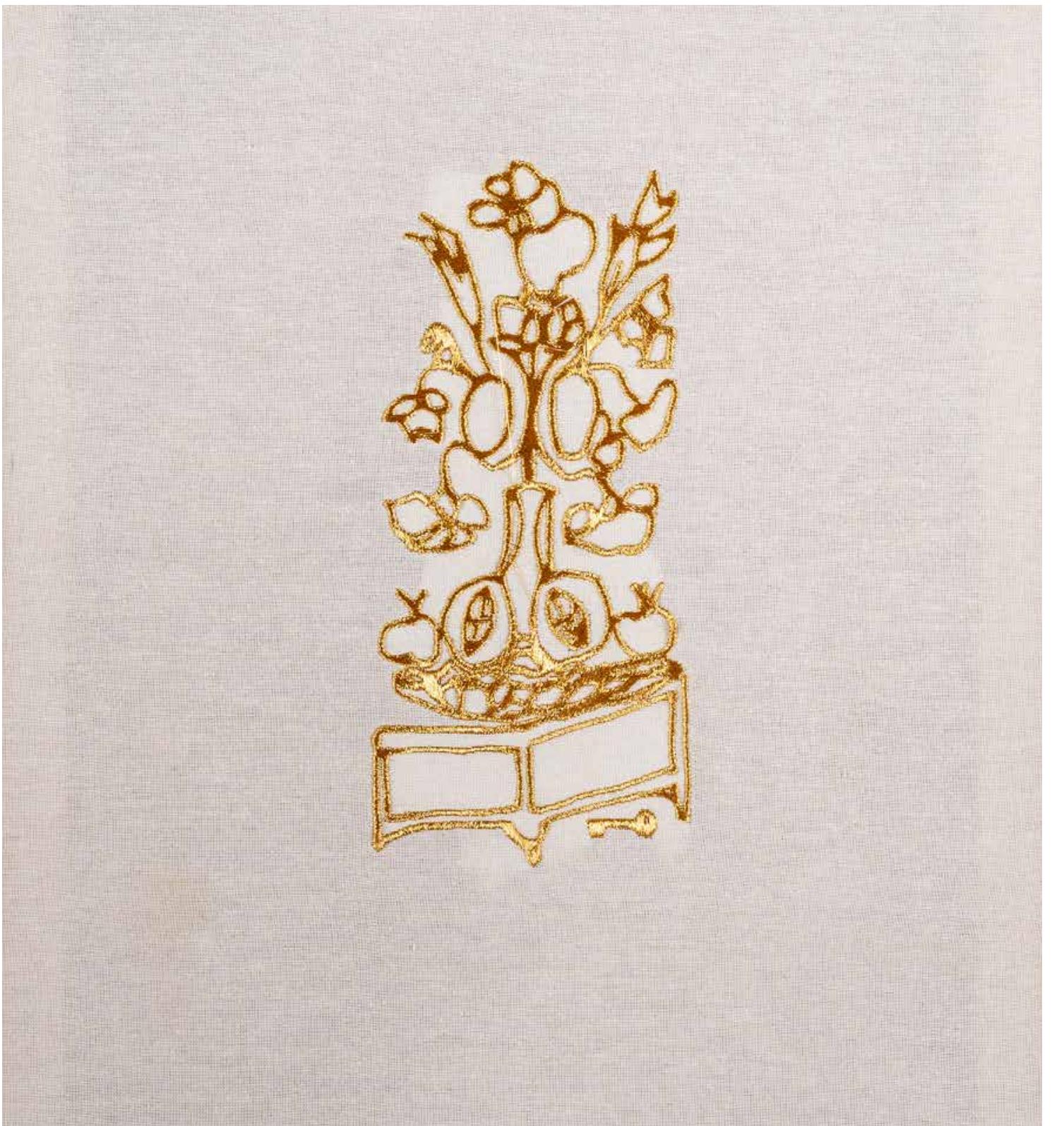

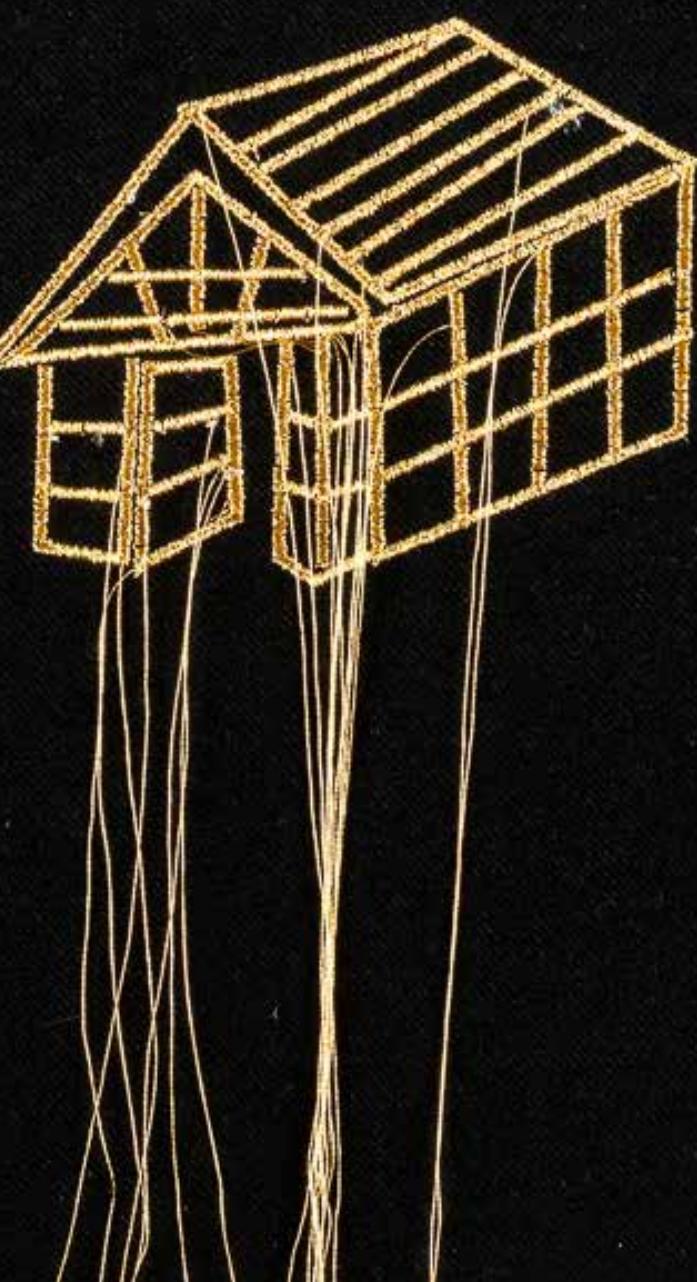
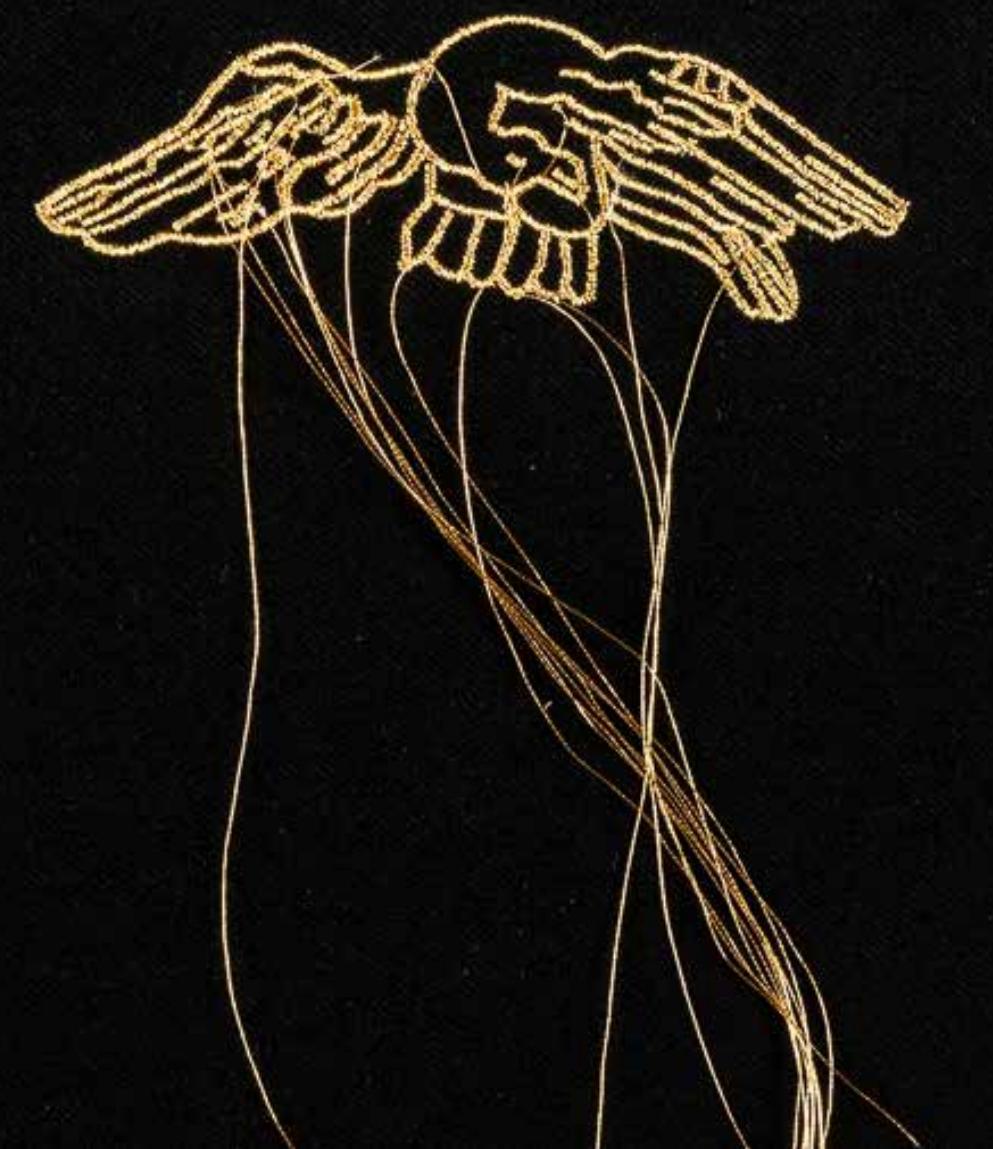

חלומות

דוד אלבחרי

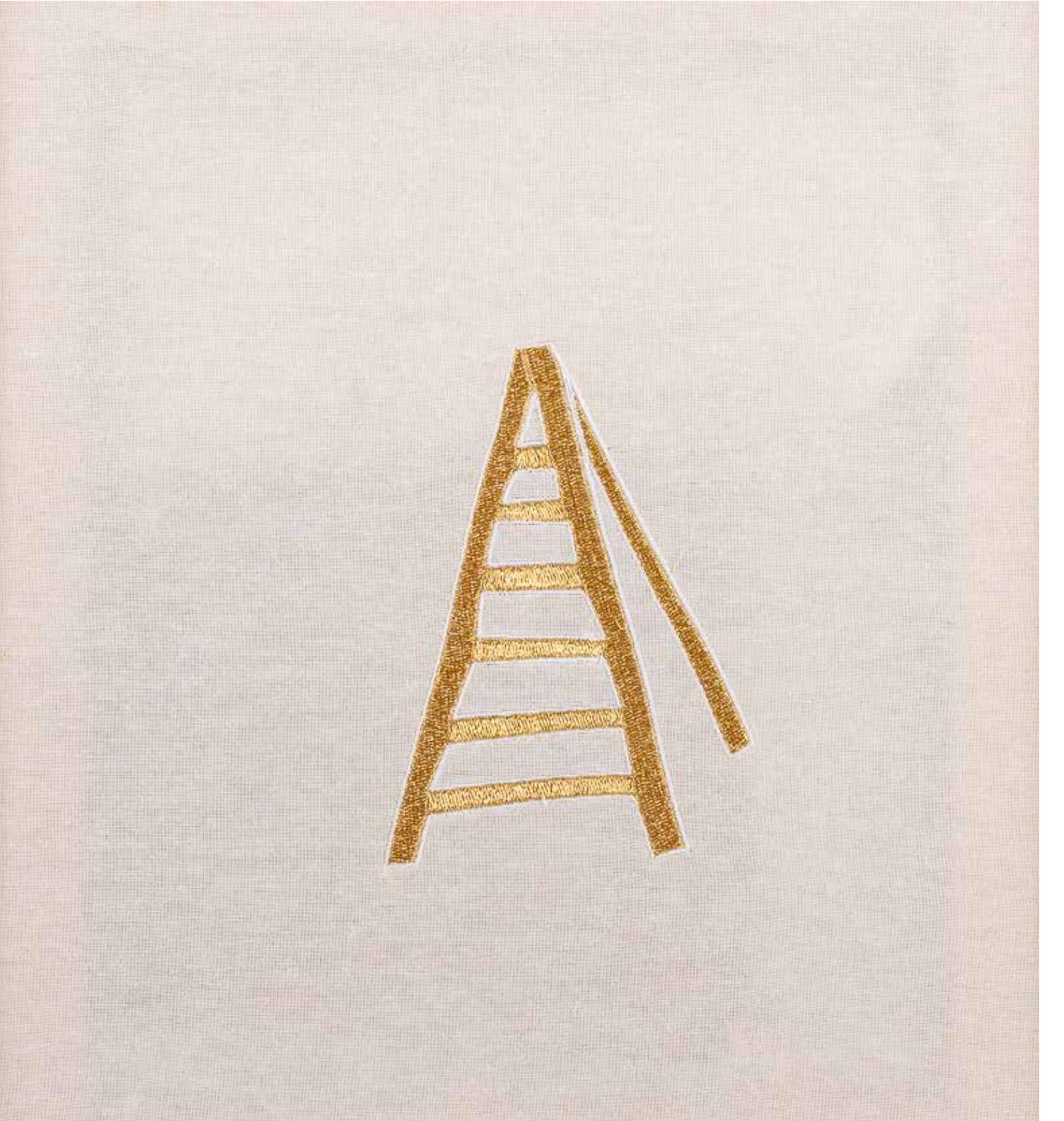
הקו המפיריד בין העולם האמתי לעולם החלומות הוא דק מאד. רוב האנשים אפילו לא שמים לב לזה; הם חיים על פי השעון הפנימי שלהם: כאשר הם פוקחים את עיניהם, הם ערומים, כאשר הם סוגרים אותן, זה הזמן לחלומות. זה אומר שכל אחד מאיתנו, ברגע שהוא נרדם, אנחנו חלומים כל הזמן, אך רק חלק מאיתנו זכרירים את החלומות, בעוד אחרים שוכחים אותם עוד לפני שהם פוקחים את עיניהם. נאמר גם שהאלוהים, כאשר הוא חש צורך לדבר עם מישו הוא מדבר עם האדם הזה בחולמותיו. לו אלהים היה מופיע לפניו, הוא היה נשרף נוכח יופיו ובהירותו.

בכל זאת, בני אדם צריכים להיות זהירים גם בזמן החלימה. יש אנשים החלומים חלומות ארוכים ועמוקים ונודדים כה רחוק, עד שאינם מסוגלים לחזור בזמן. אחר כך, הם כורעים ליד הקו המפיריד, שמצדו האחיד הוא נראה כמו קיר ענק. הם מתחיכים לידו עד שתיתפתח הדלת לעולם האמתי ויוצר מעבר אל הצד השני. אבל כאשר הם חוזרים אל העולם, הם מבינים שדבר אינו עוד כפי שהיה בעבר. אולי משומך כה, יש להביא מדבריה של סוזן זונטאג, שאינה מבקשת מהחלומות שלא לפרש את החיכים שלה, אלא מהחיכים שלה - לפרש את החלומות שלה.

שפינזה חשב שהחלומות הם אמונות טפלות, אבסורדיות, שנולדו מתוך פחד. אדרוגן פו טען כי כל מה שנאנחו רואים זה רק חלום נתוך חלום אחר. מאות שנים לפני כן, צ'ואנג טסה מטה מבלי שידע אם היה איש שחולם שהוא פרפר, או פרפר החולם שהוא איש, החלם שהוא פרפר. באשר ליל, כשהייתי ילד, פחדתי מהאפשרות שאני רק דימוי בחולום של מישו אחר, וחשתתי שמא יתעורר החולם האלמוני ויביא את חמי ל凱ם. בכל פעם שנשמע רעש חזק נבהلت. גופי התקשה לחלוtin ולא העזתי למ丞ץ; חיכיתי לסתום.

עד היום אני בטוח שהחשש שלי היה מצדק, ולפעמים, למקורה, אני הולך סביב על קצוות האצבועות, ואני לא בטוח באיזה צד אני, אם בעולם האמתי או בעולם החלומות. אולי זו הסיבה שאני מאמין בשקט, בסתר, שעכשו אני ידוע שאין חולמים וגם לא מי שחלה, וכי כל אחד מאיתנו הוא החלום עצמו ואך אחר לא יוכל לחלום אותו, מלבד אמנים. אמנים הם היחידים שיכולים לחוץ את הקו המפיריד בין המציאותות לחולמות, לבקר את היענים בשנותם ולאחר מכן, לספר לאלה הערים - במילאים או בתמונה, באמצעות צללים או קולות - על מה שלמדו בעולם שמאחורי העפיפיים הסגורים. לו לא היו אמנים, היינו נראים חיים בעולם חסר מדדים, כמו צללים שחולמים על צללים אחרים. הודות לאמנים, העולם מוצג לנו בשלהוטו, ובמלאותו. ייתכן, שלא התרבות האמנית, לא היינו מבחינים בו. במילאים אחרים, צעיפים רבים היו מפרדים בינינו לבין העולם. והיה אז כמעט בלתי אפשרי לחוץ את הקו שבין המציאותות לחולמות, משום שהקו עצמו היה לא ברור ולא מתפוננה.

בתלמוד נאמר שחלום שאינו מפורש כמוותו כאיגרת שלא נקרה. במילאים אחרות, אמנים, במיוחד אמנים חזותיים שאינם מוגבלים במילאים, מאפשרים לנו קריאה של מכתבים שנשארו חביים בקמרונות מוחנו, שכמעט אינם נגישים. האמנים מצירפים את חלומותיהם, והציורים שלהם, כמו חלונות, פותחים מעברים שדרכם אנחנו נכנסים אל עצמנו, ומוגלים את פניו האמיתית של העולם. אנחנו העולם, העולם הוא חלום, החלום הוא תמונה, התמונה היא אנחנו. המגל הושלם. אנחנו צריכים רק לעמוד מול הציור ולהתחיל לחלום.

יעל סרליין

מחשובות

במרכז התערוכה עבדה גודלה, "ליבי במצרים". היא בניה כולה ממגירות ניירות ורישום בתוכן ("ליבי במצרים", 2022, ס' 260-430).

בעבר היו יצירות "מצרים" קטנות מאוד תלויות בבתים ובבית הכנסת. פעמים רבות ממגירות נייר שהו ורקמתי בעצמי כשהזרתי הביתה. לא הבנתי אז שלצד איסוף של מאות סמלים ישארו המספריים בסופו של יום גם הסמל שלי.

נשבות לאמנות יהודית גם כי הייתה זולה וגם אפשר היה להשיג בה דיקוק רב. קיר המצרי פונה לירושלים,

מסמל את כיוון התפילה ואת כוונת הלב. בערב הזמן, גם כשירושלים לא הייתה בכיוון מצרים עדין יותר

השם "מצרים" לקיר הפונה לירושלים.

רזה מתארת שהיתה קיימת גם גומחת צואת בקרים היהודים בטורקיה. גומחה באבן שפונה לירושלים. שיש לי מחשבה שמולהו אותו – איך הפעולה למיטה משפיעה על זאת של מעלה.

דרך היצירה אני בוראת את עצמי מחדש, חוקרת צורות, צירופים, חייטות, יוצרים, יוצרים שכבות

במהלך העבודה נשפטתי גם למאמר של פרופסור מינה רוזן שכבה על ממצאות נשים בטורקיה.¹ ושם מוחרים קיר המצרי (וגם גומחת הקבר) מצבעים על כיוון, כמו היהודי הנודד. הם סמל לכך שאני בדרך ואני לעולם על מקום. אני מכוננת להיות במקום אחר, פיזית ונפשית. והמקום הזה הוא ממש וחלומי בו בזמן. והוא

גם ירושלים אך גם מסמל עולם מתוקן, בניין שלם. הקיר הוא כוונה והוא גם חלום. והוא גם מתחווה זהות

ותקווה להולכים בדרך.

דרך היצירתם. המספריים גוזרים ומוסאים, עורמים את הסמלים ואת השאריות שנותרות מהם. הם עבורו כלפי גויהם, וגם כל געגוע ולכירה. עם המספריים אני מוציאה את הדימוי ממקומו וublisher בנדדים לעבודה לחיפוש, וגם כל מזמין שייתכן שייחתךשוב. אתם אני גם פורמת את השכבות והחוטים. במקום חדש. ממקמת במקום חדש זמני שאפשר שיאירו את מקום. הקיר מתקיים גם כחלום או כחיזון. הוא בני שם כוונת הלב שלו למצאו בו את העקבות שיאירו את מקום. הקיר מתקיים גם כחלום או כחיזון. הוא בני מאוסף של דימויים שאספתי מקרים ומקהילות יהודיות ומתיעודי של יודובין והוא נסמך על קומפוזיציות תוליך העבודה שלו משלב מחקר חזותי בארצינו. במשך כמה שנים אני אוסף דימויים שאני מוצאת על גבי ממצאות יהודיות בבלקן ובמצרים ארופה. הם משמשים לי סמלי חיים לקהילות שאינן מתקיימות עוד. הפעם החיפוש התרחב גם לארכיכון לאמנון יהודית וגם לארכיכון צילומי של מוזיאון ישראל, שם מצאתי גם תיעוד של המשלחת האתנוגרפית של אנסקי בשנים 1912-1914.

רזה כתבת כי סמלי החיים על הקברים היו סוג של הטמעה תרבותית שדיברה אל המתבונן בשפה שהיא מובנת לו. הפרחים ועץ הברוש סימלו את גן העדן והנצח, והפירות סימלו את הפרון הנשי ואת כוח ההתחדשות האנושי. עיטורי הפרחים וקערות הפירות, החזרים על עצם בדיקון נמרץ, סימלו גם הם את הנצח, את הזמן שאינו עצור לעולם. בכך איחוד הסמליות העיטוריות הזאת את שני היסודות המנוגדים לכארה בתפישת הזמן והאנושית: הזמן כהו ישר ואין-סופי, והזמן כהו לולאתי שחזר על עצמו עד אין קץ.²

שכבות רישומים ורשומים. אני מצלמת ומדבישה ושוב מצלמת, כמו מוסיפה שכבה נוספת בחיפוי ובתיעוד של עקבות חיים שאין. בקளז' הגדול המופיע בתערוכה נמצאים גם חלק מהצילומים שבהם תיעוד את האוסף האתנוגרפי של המשלחת, שהלכו לא נמצא עד היום. הרבה מהם שייך להילחות שנכחדו לגמרי. מעשה הצילום של יודובין הוא זה ששורד והיה כמעט נבואי. תיעוד רגע לפני אובדן והיכרות. במובנים רבים אני מצטרפת אליו. מחשפת את שרויות החיים רגע לפני היעלמותן למגاري מן המרחב. והשרויות הללו הן החומרים שלי. لكن אני מצלמת את הצילום ומגדילה אותו וגוזרת. הפיקסלים והאיכות הפשוטה של דף הנייר הם חלק מהעבודה והטרנספורמציה שהdimony עבר. בפיעולות שלי אני חותכת ולעתים רושמת אותו מחדש בתוך עצמו, כמו מנשה להציג איזו חיות אבודה בתוכו.

המספריים היו הסמל הראשון שמצאתי על קבר היהודי באדרנה, שם חיפשתי עקבות מחיה של שבטי יהודית וROL. היא הייתה רוקמת בחסד, ושימן המספריים היה כמו אות שלום ממנה עברו. העתקתי אותו ורקמתי בעצמי כשהזרתי הביתה. לא הבנתי אז שלצד איסוף של מאות סמלים ישארו המספריים בסופו של יום גם הסמל שלי.

פעולות הגזירה הפכה בשביבי בדרך לעבד מחשבות ורעיון. אני חותכת ומוסיאה, עורמת, יוצרת שכבות – תל דברים והקשרים זיכרונות. אני משחקת, בונה ומפרקת, מחיה וממיתה.

דרך היצירה אני בוראת את עצמי מחדש, חוקרת צורות, צירופים, חייטות, יוצרים, יוצרים שכבות

במהלך העבודה נשפטתי גם למאמר של פרופסור מינה רוזן שכבה על ממצאות נשים בטורקיה.¹ ושם מוחרים קיר המצרי (וגם גומחת הקבר) מצבעים על כיוון, כמו היהודי הנודד. הם סמל לכך שאני בדרך ואני לעולם על מקום. רעיון שהתגלגלמן התרבות הקלסית לתרבות הביזנטית במרחב הבלקני-יווני והבלקני-סלאבי.

דרך היצירתם. המספריים גוזרים ומוסאים, עורמים את הסמלים ואת השאריות שנותרות מהם. הם עבורו כלפי גויהם, וגם כל געגוע ולכירה. עם המספריים אני מוציאה את הדימוי ממקומו וublisher בנדדים לעבודה לחיפוש, וגם כל מזמין שייתכן שייחתךשוב. אתם אני גם פורמת את השכבות והחוטים. במקום חדש. ממקמת במקום חדש זמני שאפשר שיאירו את מקום. הקיר מתקיים גם כחלום או כחיזון. הוא בני שם כוונת הלב שלו למצאו בו את העקבות שיאירו את מקום. הקיר מתקיים גם כחלום או כחיזון. הוא בני מאוסף של דימויים שאספתי מקרים ומקהילות יהודיות ומתיעודי של יודובין והוא נסמך על קומפוזיציות תוליך העבודה שלו משלב מחקר חזותי בארצינו. במשך כמה שנים אני אוסף דימויים שאני מוצאת על גבי ממצאות יהודיות בבלקן ובמצרים ארופה. הם משמשים לי סמלי חיים לקהילות שאינן מתקיימות עוד. הפעם החיפוש התרחב גם לארכיכון לאמנון יהודית וגם לארכיכון צילומי של מוזיאון ישראל, שם מצאתי גם תיעוד של המשלחת האתנוגרפית של אנסקי בשנים 1912-1914.

מה שלcad את עיני היה ציר של יודובין, רישום עירפון של צירוף שתיעוד את אחת הממצאות במצרים אירופה את אותה הציפור בעצמי העתקתי מצלום של אחד הקברים שמצאתי בארכיכון, מספר חדשם לפני רישום קווי באופן מאד דומהشرط את הקשר שאנו חולקים. חיפשתי במאגרים אחרי עבודהתי, כילמתי בצלומים שהוא צילם תרה עניין אחר השתקפות חדרו בתוכן כלים שאסף במשלחת ותיעוד חדש. צילמתי את צילומי כמו שיחה מתמשכת בינוינו – שני אמנים משני צידי החיים מעבר לגבולות הזמן מדברים דרך שכבות רישומים ורשומים. אני מצלמת ומדבישה ושוב מצלמת, כמו מוסיפה שכבה נוספת בחיפוי ובתיעוד של עקבות חיים שאין. בקளז' הגדול המופיע בתערוכה נמצאים גם חלק מהצילומים שבהם תיעוד את האוסף האתנוגרפי של המשלחת, שהלכו לא נמצא עד היום. הרבה מהם שייך להילחות שנכחדו לגמרי. מעשה הצילום של יודובין הוא זה ששורד והיה כמעט נבואי. תיעוד רגע לפני אובדן והיכרות. במובנים רבים אני מצטרפת אליו. מחשפת את שרויות החיים רגע לפני היעלמותן למגاري מן המרחב. והשרויות הללו הן החומרים שלי. لكن אני מצלמת את הצילום ומגדילה אותו וגוזרת. הפיקסלים והאיכות הפשוטה של דף הנייר הם חלק מהעבודה והטרנספורמציה שהdimony עבר. בפיעולות שלי אני חותכת ולעתים רושמת אותו מחדש בתוך עצמו, כמו מנשה להציג איזו חיות אבודה בתוכו.

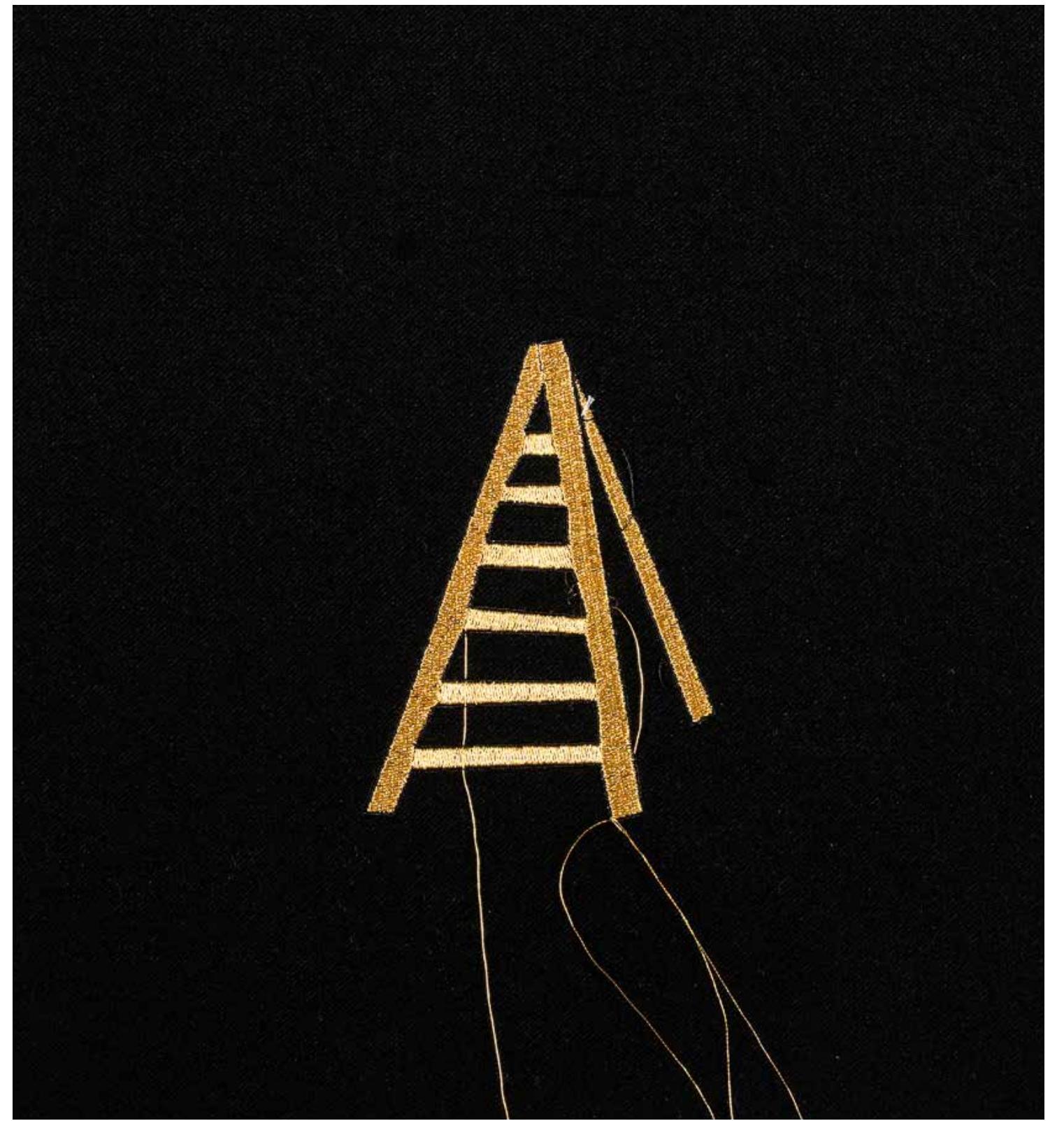

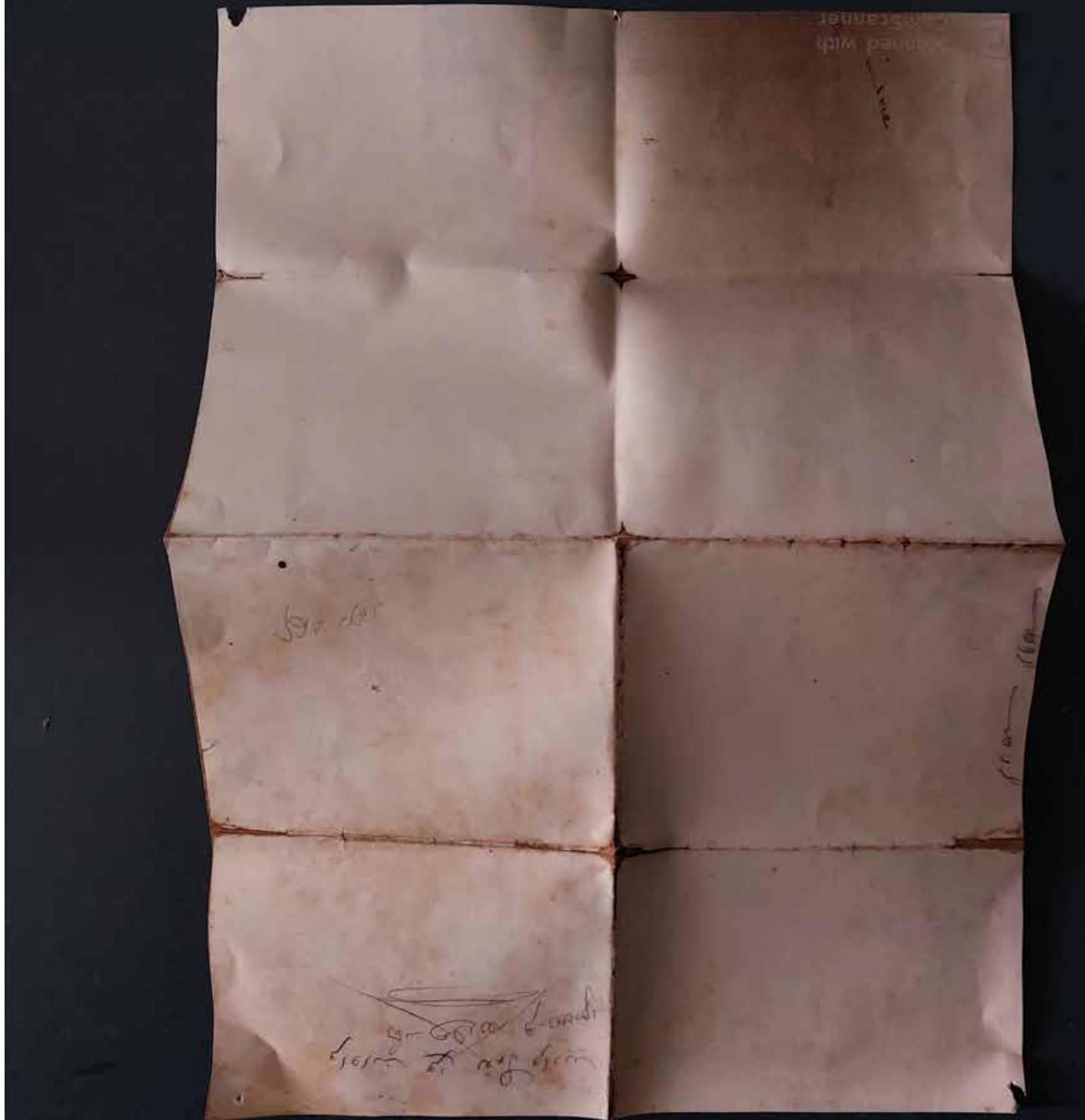

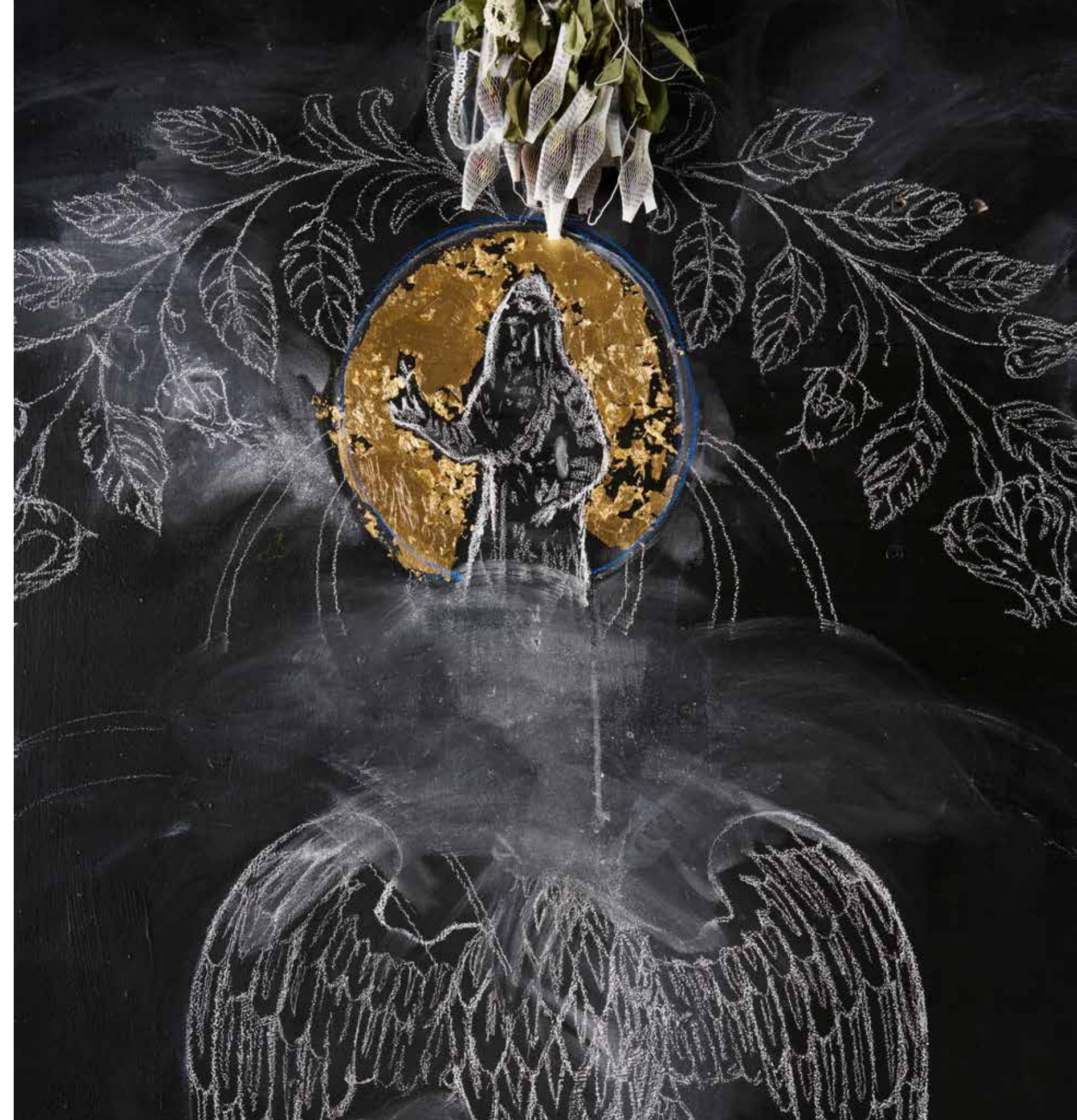
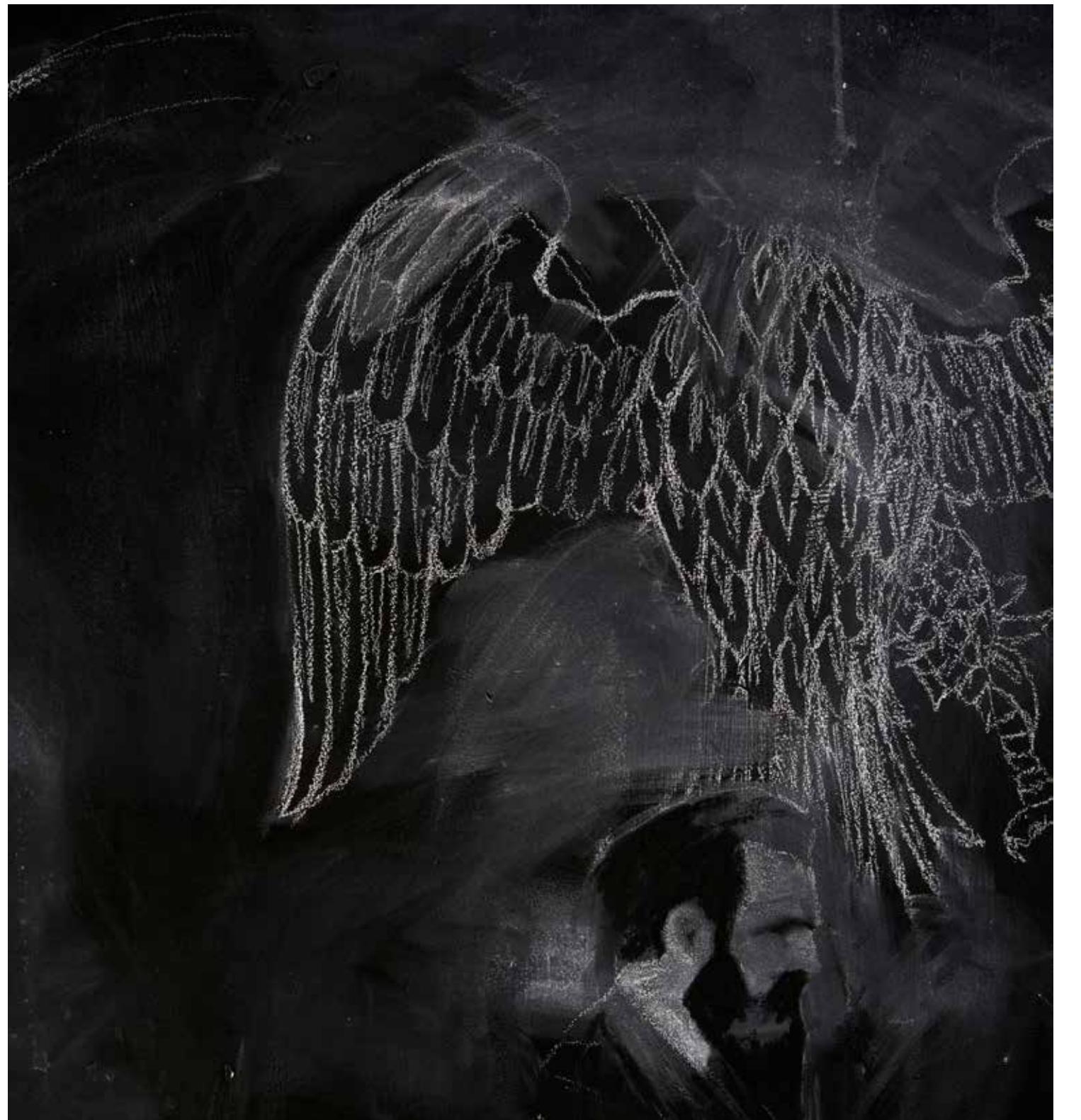

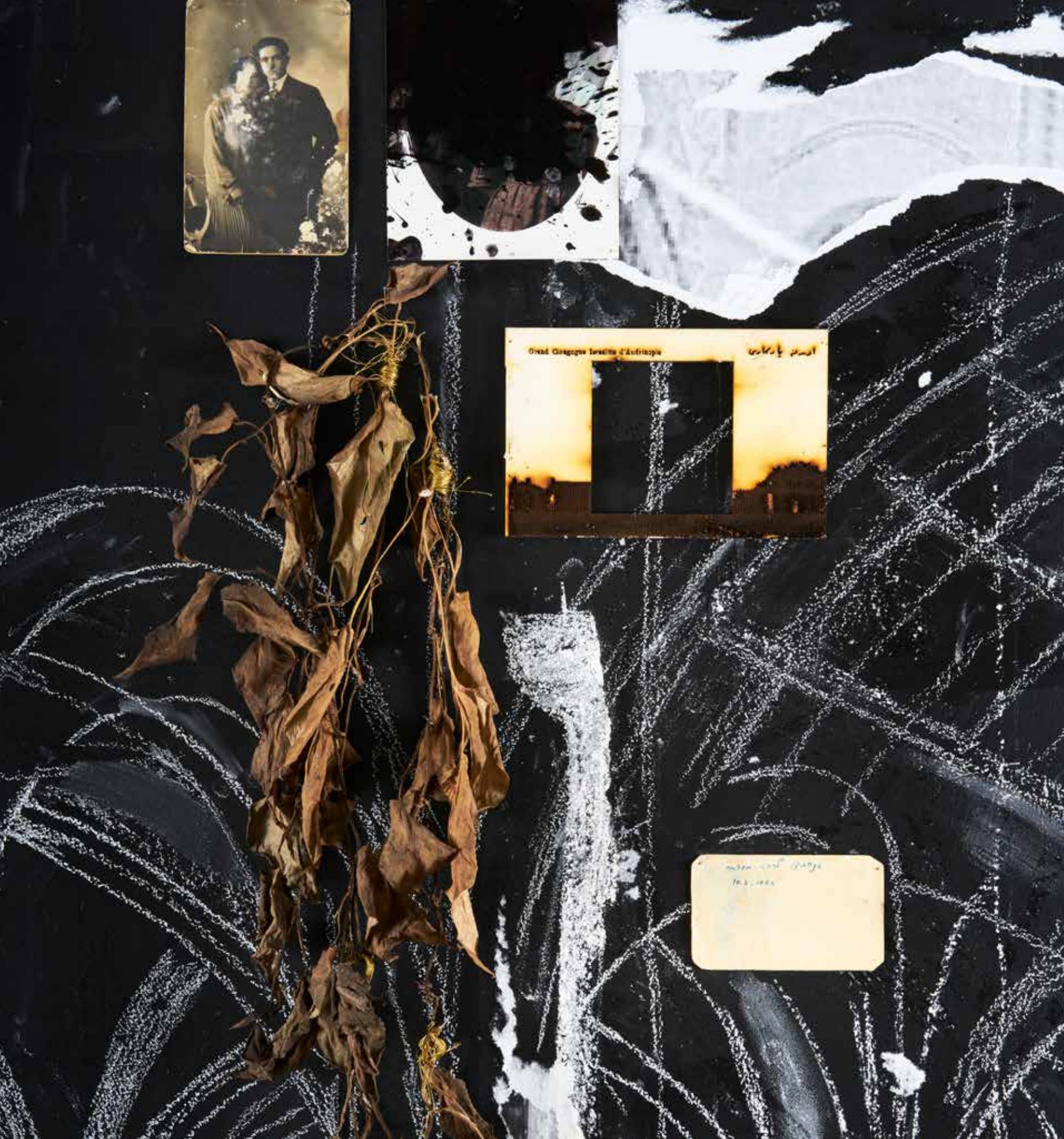

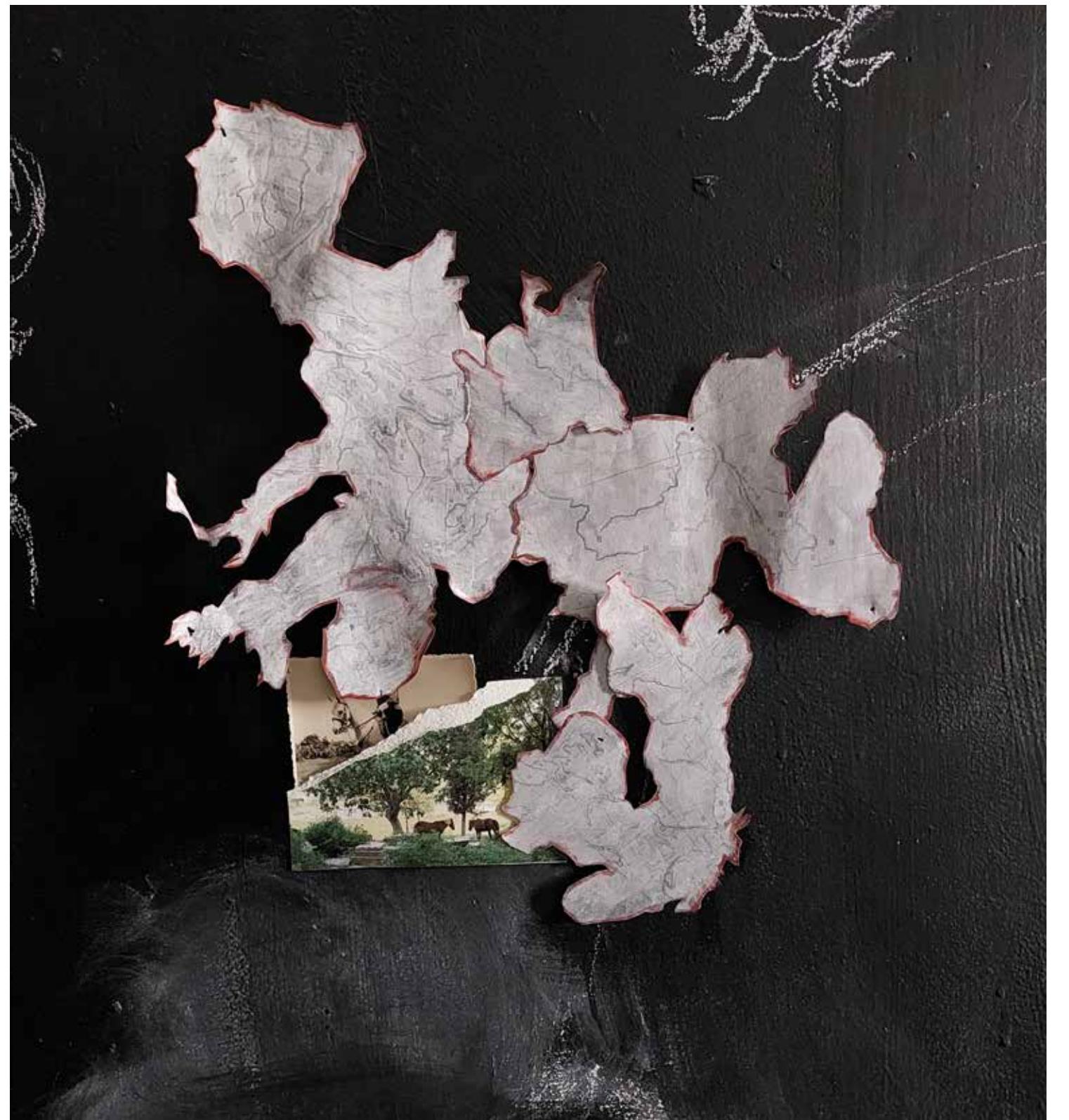

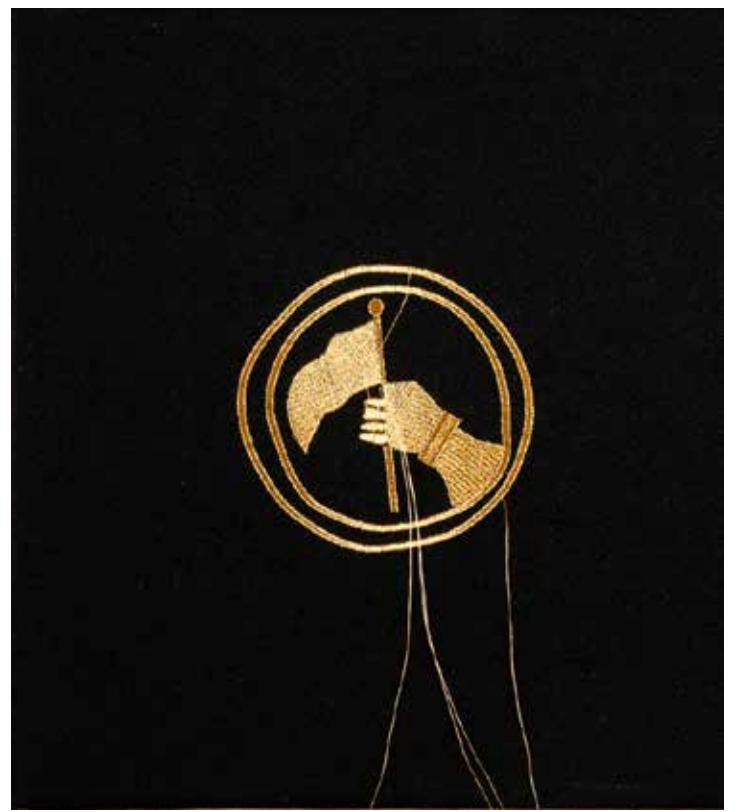
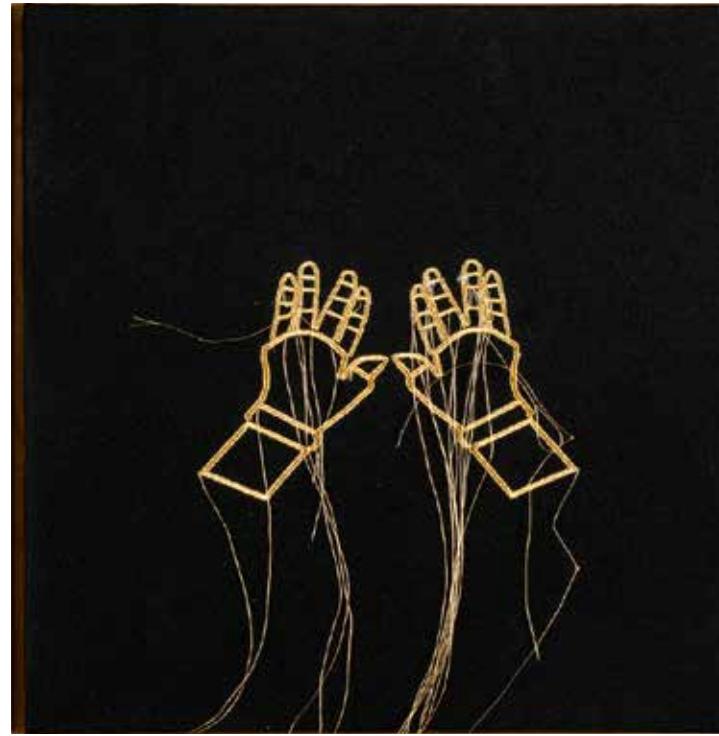

07659

V-14

36) Capoys
Buccane

88

Be'eri
Gallery